

Hỡi Anh Em Tất Cả Chúng Ta Là Anh Em

Còn một ngày hết tháng, tháng Mười của một năm. Đêm nay nhằm đêm Rằm như Giai Nhân mình tưởng!

Trái tim một độ lớn như Trăng một độ tròn. Tôi thật tình muốn hôn ngày cuối tháng Mười quá...

Nhưng...Trăng trên cao núi cả, tôi một người bại binh, nhìn trăng mà giật mình: "Tại sao mình còn sống?".

Mỗi ngày một Hy Vọng.

Từng ngày đã trôi qua.

Trăng mấy tuổi Trăng Già? Tôi đời đời Lính Bại?

*

Không nói đi nói lại (nói chi nữa cũng buồn - buồn nhất Mất Quê Hương. Buồn thêm đang mùa bão!)

Ôi chao lòng kiêu ngạo của tôi vỡ tan tành khi tuổi đời thật xanh tôi đi vào hỏa ngục!

Tôi không được quyền khóc...Má tôi đã khóc giùm! Hòa Bình là gông cùm! Giải Phóng là Phỏng Giá!

Không một tôi nói vậy mà toàn dân miền Nam! Lá cờ khác kéo lên, ba quân cúi đầu xuống...

Chúng tôi đi làm ruộng, chúng tôi đi làm rừng...Chúng tôi ở chung phòng gọi là Phòng Chung Sự.

Có nhiều người tự tử...không được coi là Xong! Những người đã chết không, không có ai, bia mộ!

Năm năm, đời đau khổ. Mười năm, mặt làm lì, Cảm ơn câu Không Có Gì...luôn luôn treo trên vách!

Đêm nay tháng Mười Một, bắt đầu vào ngày mai, ngày Chiến Sĩ Tử Vong không ai được nhắc nhớ...

Chúng ta thành Thiên Cổ!

Tháng Mười...không bao giờ...hy vọng nờ thành hoa...ước mơ thành sự thật!

Thương quá chớ Đức Phật Nam Mô A Di Đà...

Thương quá Đức Chúa Cha nhìn con trên Thánh Giá!

Hỡi anh em, Tất Cả Chúng Ta Là Anh Em!

Trần Trung Tá

ReplyForward